

Sygn. akt IV U 976/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 11 lipca 2014 r. Nr (...)

w sprawie J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o umorzenie należności alimentacyjnych

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 976/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 11 lipca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił J. B. umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w łącznej kwocie 13.104,00 zł.

W odwołaniu od decyzji J. B. zaskarżył ww. decyzję, wnosząc o umorzenie zadłużenia alimentacyjnego w całości wraz z odsetkami. Podnosił, że obecnie przebywa w zakładzie karnym, w którym odbywa karę 25 lat pozbawienia wolności. W ocenie J. B., zdrowie psychiczne oraz fizyczne nie pozwoli mu na podjęcie pracy po opuszczeniu zakładu karnego, ponadto żaden pracodawca nie zatrudni pracownika, który odbył karę 25 lat pozbawienia wolności, w szczególności, że po odbyciu kary będzie miał 53 lata. Nadto podniósł, że dotychczas nie był zatrudniony, nawet w zakładzie karnym, nie posiada również żadnego majątku, ani prawa do renty czy emerytury. J. B. wyjaśnił, że przebywanie w zakładzie karnym wpłynęło na jego zdrowie psychiczne i fizyczne, zatem nie zamierza podejmować żadnej pracy (k. 1-1v akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o oddalenie odwołania, powołując się na argumentację przytoczoną w zaskarżonej decyzji. Wskazał, że J. B. po opuszczeniu zakładu karnego będzie miał 53 lata i w pełni sił do pracy, zatem będzie mógł podjąć zatrudnienie i spłacać dług

choćby w ratach. Organ rentowy nie znalazł podstaw do umorzenia należności, a tym samym do zaspokojenia roszczenia wnioskodawcy, a odwołujący zobowiązany jest do uregulowania należności wskazanych w zaskarżonej decyzji (k. 2-2v akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

J. B., urodzony w (...) r., przebywa w zakładzie karnym od 1995 r., gdzie odbywa karę 25 lat pozbawienia wolności. Koniec kary pozbawienia wolności wnioskodawcy nastąpi w 2020 roku. Przez cały okres przebywania w zakładzie karnym J. B. nie był zatrudniony. W momencie zakończenia odbywania kary wnioskodawca będzie miał 53 lata.

W związku z odbywaniem kary pozbawienia wolności J. B. nie ponosi żadnych kosztów swojego utrzymania.

Zadłużenie wnioskodawcy na poczet funduszu alimentacyjnego wynosi 13.104,00 zł. Dłużnik nie dokonuje wpłat dobrowolnie ani za pośrednictwem komornika.

J. B. nie posiada nieruchomości, ruchomości, środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku bankowym, praw majątkowych, zobowiązań z tytułu podatków czy zaciągniętych kredytów. Jedyne zobowiązanie to zadłużenie wobec likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

Okoliczności faktyczne sprawy nie były sporne między stronami i wynikają z dokumentów złożonych do akt rentowych oraz oświadczenia wnioskodawcy, które Sąd uznał za wiarygodne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 11 lipca 2014 r. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 68 ust. 1 ustawy z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 114, j.t.) w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów, lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu alimentacyjnego, likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu.

Jak wynika z treści powołanego przepisu przesłanką do umorzenia należności funduszu alimentacyjnego jest sytuacja zdrowotna lub rodzinna dłużnika. Przez szczególnie uzasadniony przypadek pozwalający na umorzenie należności funduszu alimentacyjnego należy rozumieć sytuację, w której dłużnik z powodu przewlekłej choroby własnej lub członka rodziny nie jest w stanie uzyskać dochodów pozwalających mu na spłatę zadłużenia, jak też sytuację, gdy z uwagi na stan majątkowy uiszczenie należności przez dłużnika pozbawiłoby go oraz jego rodzinę możliwości zaspokojenia niezbędnych potrzeb życiowych.

W niniejszej sprawie nie zachodzi żadna z powyższych przesłanek, która przemawiałaby za umorzeniem należności dłużnika wobec likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego.

J. B. nie wykazał, aby stan zdrowia uniemożliwiał mu podjęcie zatrudnienia. Brak jest bowiem jakichkolwiek informacji o niepełnosprawności wnioskodawcy czy też niezdolności do pracy. Jak słusznie zauważył organ rentowy w zaskarżonej decyzji, sytuacja J. B., jest przejściowa. Nic bowiem nie wskazuje, by nie mógł podjąć pracy, a wówczas uzyskany dochód pozwoli na spłatę należności wobec likwidowanego funduszu alimentacyjnego. Podkreślenia przy tym wymaga, iż po opuszczeniu zakładu karnego J. B. będzie miał 53 lata. W ocenie Sądu, wiek oraz stan zdrowia wnioskodawcy pozwalają przyjąć, że J. B. po odbyciu kary pozbawienia wolności będzie miał możliwość podjęcia zatrudnienia. Należy przy tym wskazać, że sam długotrwały pobyt w zakładzie karnym nie może stanowić szczególnej okoliczności uzasadniającej umorzenie należności.

Wobec powyższego Sąd uznał, że sytuacja zdrowotna oraz rodzinna wnioskodawcy nie wskazują, by zachodziły szczególnie uzasadnione przesłanki uzasadniające umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji wyroku.